

Soucít - Zagorová, Hana

Láska zvedá dlaně pláčem raněné,
znovu rodí věty dovyprávěné.
Láska vodí rájem duše zasněné,
někdy hledá, ale soucit právě ne.

K čemu soucit? Nanejvýš tak utěší
náruč prázdnou jako pouhé přístřeší.
Věty vážnou, jsou čím dál tím prázdnější.
Nic než soucit, nemůže být smutnější.

Možná, že právě v této chvíli
ústa bez očí látají prapor sněhobílý až se roztočí.
Soucitem kajícím a chladným lásku zaskočí.
Však mezi nás dva nikdy nevkročí.

Smutný soucit, chladné tváře kamenné,

naráz dělí prsty dříve spletené.
Nezacelí lávky na prach spálené.
Smutný soucit, soucit lásky znavené.

Možná, že právě v této chvíli
ústa bez očí látají prapor sněhobílý až se roztočí.
Soucitem kajícím a chladným lásku zaskočí.
Však mezi nás dva nikdy nevkročí.

Láska zvedá dlaně pláčem raněné,
znovu rodí věty dovyprávěné.
Láska vodí rájem duše zasněné,
někdy hledá, ale soucit právě ne.

Možná, že právě v této chvíli
ústa bez očí látají prapor sněhobílý až se roztočí.

Možná, že právě v této chvíli
ústa bez očí látají prapor sněhobílý až se roztočí.

Možná, že právě v této chvíli
ústa bez očí látají prapor sněhobílý až se roztočí...